

Journalist Emily vertrekt naar Samos voor een reportage over een gloednieuw resort.
Maar die relaxte reis verandert in een nachtmerrie als een van haar collega's om het leven komt...

LINDA VAN RIJN

BLOEDKORAAL

THRILLER

EMILIE DE WILDE

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

Linda van Rijn

Bloedkoraal

Thriller

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

DE TREIN KWAM MET EEN PIEPEND GELUID TOT STILstand en Emily van Son pakte het handvat van haar donkerblauwe koffer stevig vast. Ze trok de duwstang uit en stond op, aansluitend in de rij voor de deur. Achter haar mondkapje had ze jeuk aan haar neus, maar ze durfde niet te krabben. Ze keek om zich heen. Het bleef een gek gezicht. Kantoormensen, studenten, pubers, bejaarden, stewardessen die hun werkkleding al droegen – iedereen liep rond met zo'n half afgeschermd gezicht. Als je lekker frivol was, had je een kapje met een wilde print genomen. Zijzelf droeg er eentje uit zo'n pak van vijftig stuks, de rest van de verpakking zat in haar bagage.

De deuren van de trein schoven met een zucht open en

de stroom kwam in beweging. Zoals altijd wanneer ze op Schiphol uit de trein stapte, voelde ze een lichte opwinding. Hier hing de geur van vakantie, de sfeer van de wereld. Al ging je maar een broodje halen op Schiphol Plaza of moest je rennen om je overstap naar de volgende trein te halen.

Zijzelf hoefde niet te rennen. Nog twintig minuten tot het halftwee was, het tijdstip waarop ze zouden verzamelen bij het meetingpoint. Tweeënhalf uur voor het vertrek van de vlucht naar Samos.

Terwijl ze zich met de rolbaan omhoog liet voeren, van het station onder de luchthaven naar de Plaza, probeerde Emily zich een voorstelling te maken van het gezelschap waarmee ze de komende acht dagen zou reizen. Zoals gebruikelijk bij een persreis, was de namenlijst rondgemaild. Eén ervan had ze meteen herkend. Floor Goedeman. Niet een naam waarop ze had gehoopt.

‘Misschien kunnen jullie er spiritueel uit komen met elkaar’, hadden haar collega’s op de redactie grappend gezegd. ‘Het universum heeft grote plannen met jullie.’

Emily had meegelachen, maar ondertussen bezorgde het vooruitzicht van een ontmoeting met haar oud-collega haar een vaag gevoel van onrust. Het mocht dan een jaar geleden zijn dat ze Floor had gesproken, ze was het laatste gesprek niet vergeten.

Floor was nu freelancejournalist, zo had achter haar naam gestaan. Aanwezig namens een magazine over reizen waarvan Emily eerlijk gezegd nog nooit had gehoord. Toen ze het had opgezocht, bleek het om een online ma-

gazine te gaan. Ergens was het prettig te weten dat Floor blijkbaar leuke werkklassen had. Misschien maakte dat het wat beter.

Emily haalde een broodje en een kop koffie en liep toen naar het meetingpoint, waar al een groepje mensen stond te wachten.

‘Hai, ik ben Laura. Van het pr-bureau. Wij hebben contact gehad via de mail.’ Een jonge vrouw in een strak t-shirt en een nog strakkere spijkerbroek kwam naar haar toe. Emily wilde haar elleboog al uitsteken, wat nog steeds een ongemakkelijke maar inmiddels wel gangbare manier van begroeten was. De jonge vrouw vouwde echter haar handen voor haar borst en maakte een lichte buiging. Emily volgde haar voorbeeld. Dit paste waarschijnlijk ook een stuk beter bij het thema van de reis. ‘Ik ben Emily’, zei ze. ‘Van *Shine*.’

‘Ah, Emily.’ Laura liet een glimlach van oor tot oor zien. ‘Leuk je te ontmoeten. Welkom. Ik zal je voorstellen aan de rest.’

Nog niet iedereen was er en Emily stelde zich voor aan twee vrouwen die allebei klein en vrij rank waren. De ene droeg een kleurrijke jurk en rinkelende armbanden en paste precies in het plaatje dat Emily voor zich had gezien bij de term ‘spirituele vakantie’. Ze heette Marjolein en praatte zo zacht, dat Emily haar naam pas de tweede keer verstond. De andere vrouw was kordater en droeg een broek met een zeegroen motief en een simpele, witte blouse. Ze stelde zich voor als Barbara en had lichtblauwe ogen met spikkeltjes erin, waarmee ze Emily opgewekt

en onderzoekend aankeek. ‘Leuk je te ontmoeten. Ik werk voor de krant.’

Emily noemde haar eigen naam en die van haar magazine, en stelde zich daarna voor aan een man die Arjan heette en ook al zo’n zachte stem had.

Er kwam nog iemand aan. Emily herkende haar gestalte van een afstand, net als het loopje met de iets afhangende schouders. Ze droeg nog altijd een bril met een donker montuur. Vlak voor ze de groep bereikte, deed ze haar mondkapje af.

‘Hai Floor’, zei Emily, voordat haar oud-collega zich aan de rest had voorgesteld. Ze vroeg zich af hoe ze haar moest begroeten. Een elleboog of ook maar een buiging? Het was op zich niet vervelend dat een begroeting met drie zoenen door corona een stuk minder vanzelfsprekend was geworden.

Toen ze geen beslissing nam, ging het moment van begroeten vanzelf voorbij. ‘Hoe is het?’ vroeg Emily alleen maar, haar handen langs haar lichaam.

Floors stem klonk neutraal. ‘Goed. Met jou?’

‘Ja.’ Emily knikte. ‘Ook goed. Leuk dat je er ook bent.’

Waarom zei ze dat? De blik in Floors blauwe ogen veranderde niet, het leek alleen alsof ze kort en bijna onmerkbaar haar wenkbrauwen optrok.

‘Hé, hallo’, klonk Laura’s opgewekte stem. ‘Jij moet Floor zijn.’

Emily keek toe hoe degene die bijna een jaar geleden met spreekwoordelijke slaande deuren de redactie van *Shine* had verlaten, nu een rondje maakte om zich voor te

stellen aan de rest. Het handvat van haar grijze koffer liet ze geen moment los.

‘Gezellig’, hoorde ze in gedachten Cynthia weer zeggen toen Emily Floors naam op de lijst had voorgelezen. Cynthia en Floor hadden niet tegelijkertijd op de redactie gewerkt, maar Cynthia wist door borrelverhalen van andere collega’s wel enigszins hoe de vork in de steel zat. Emily had haar oud-collega na haar vertrek bij *Shine* nooit meer gesproken, maar koesterde zeker niet de illusie dat ze met een stralende glimlach zou worden begroet. Floor was van nature toch al niet van het stralende soort.

De rest van het groepje was ook gearriveerd en met z’n achten zetten ze koers in de richting van de incheckbalie. Het was rustig op Schiphol, de invloed van corona was nog altijd duidelijk merkbaar. Ze waren meteen aan de beurt bij het inleveren van de koffers en daarna weer, bij de handbagagecontrole.

Emily dwaalde een uur rond door de winkeltjes, blij dat ze niet geacht werden als groep alles samen te doen. Die persreizen had je ook. De vorige keer – toen een bekend sieradenmerk een groepje journalisten had uitgenodigd om het atelier in Dubai te bezoeken en drie dagen door te brengen met zon, strand en feest – had het wel een schoolreis geleden. De reisleidster, in de persoon van de marketingmanager van het merk, hield nog net niet zo’n stok met een sjaltje eraan omhoog.

Hoelang was dat nu geleden? Anderhalf jaar? Sinds ze een jaar geleden hoofdredacteur van *Shine* was geworden, had ze geen persreizen meer gemaakt. Ze werd met

regelmaat uitgenodigd, maar schoof meestal iemand anders van de redactie naar voren. Ze had vaak genoeg gewerkt met hoofdredacteuren die alle krenten uit de pap voor zichzelf inpikten, en had met zichzelf de afspraak gemaakt dat ze zo niet zou worden. Dit reisje naar Samos had ze ook aan Cynthia, een van de redacteuren, gegund, maar die had erop gestaan dat Emily nu eens zelf zou gaan.

Samen hadden ze grinnikend de persuitnodiging zitten lezen. *Een gloednieuw, spiritueel resort, waar vakantie een diepere reis naar jezelf betekent.*

‘Echt iets voor mij’, had Emily een tikje cynisch gezegd, al had de in de uitnodiging beloofde volledige ontspanning haar aangesproken. Het was een druk jaar geweest. Sinds ze de onverwachte kans had gekregen hoofdredacteur te worden, had ze het gevoel dat ze zich elke dag moest bewijzen. Voor zichzelf voornamelijk, want haar baas Wouter was eigenlijk altijd tevreden. Dat was misschien ook niet vreemd nu ze dag en nacht had gewerkt om de verkoopcijfers van het magazine en de bezoekersaantallen van de website substantieel te verhogen. Tegen de markt in, zei Wouter altijd, in zijn presentaties aan belangrijke adverteerders. Daarbij hield hij dan zijn vinger omhoog, als teken dat aandacht geboden was.

Bijna zonder nadenken was ze de boekwinkel binnengelopen en had ze *Shine* in het tijdschriftenvak vooraan gezet, zodat het blad meteen opviel bij mensen die een magazine zochten. Een bekende kwaal van iedereen die bij een tijdschrift werkte. Ze keek wat rond bij de thrillers en kocht er uiteindelijk eentje met een zonnig omslag, pas-

send bij het weer op haar bestemming. In Nederland zou het de komende week regenen en de gedachte aan de zon deed haar goed. Ze had het programma doorgenomen en vastgesteld dat er gelukkig voldoende vrije tijd was, tussen de yogasessies, verschillende soorten meditaties, reiki en energetische healings door. Op het programma had ze meerdere workshops en lessen gezien met namen waarvan ze nog nooit had gehoord. Alles was facultatief, dat stond er expliciet bij. Wie niet wilde, hoefde niet z'n hele ziel en zaligheid bloot te leggen of deel te nemen aan activiteiten als *access bars* of een sessie met een medium. Emily had het meteen gegoogeld. Access bars was een behandeling waarbij je door middel van aanraking van meer dan dertig speciale punten op je hoofd beter in je vel ging zitten. Meer rust, minder belemmeringen, energiebanen die weer op de juiste manier gingen stromen en een ziel die opnieuw tot zichzelf kwam. Ze moest toegeven dat ze bij het rijtje resultaten zo'n beetje alles als wens had kunnen aanvinken.

Emily was vastbesloten om aan zoveel mogelijk activiteiten deel te nemen. Als ze zich dan toch liet onderdompelen in een 'spirituele reis naar zichzelf', dan wilde ze er ook het maximale uit halen. Vooral omdat ze voor de lezers van *Shine* een zo eerlijk en open mogelijk verslag wilde schrijven van dit spirituele resort, ze had er niet voor niets acht pagina's voor gereserveerd. Dan moest ze ook laten zien wat er allemaal te doen was en daar kon ze alleen iets over zeggen als ze het aan den lijve had onderzonden. En ze had er ook echt zin in om het allemaal uit

te proberen. Uit haar comfortzone stappen, loskomen van het dagelijks leven – dat had ze eigenlijk al te lang niet gedaan. Bovendien kon het vast geen kwaad zich eens met spiritualiteit bezig te houden. Normaal gesproken deed ze dat immers zelden. Nooit, eigenlijk.

Bovendien was het sowieso geen straf om een week in het resort te verblijven. Het diepblauwe zwembad, de prachtige tuin, het strand – op de foto’s zag het er allemaal schitterend uit. Kosten noch moeite leken gespaard te zijn om van het hotel een paradijsje te maken.

Maar het was dan ook *de levensdroom van een spirituele ziel* om dit resort te realiseren. Die zin stond in het persbericht en hoewel Emily bij het lezen ervan haar wenkbrauwen had gefronst, was ze er ook nieuwsgierig door geworden. De spirituele ziel in kwestie was een man genaamd Antonie Singha, een vijfenveertigjarige Amsterdammer die in zijn jaren als twintiger zijn leven bijna had vergooid in de snelle wereld van casino’s, drugs, vrouwen, auto’s en geld. Op zijn negenentwintigste was hij tot inzicht gekomen – er stond niet bij wat dan precies tot dat inzicht had geleid – en had hij zijn leven radicaal omgegooid. Geld, vrouwen en dure spullen eruit, spirituele verlichting erin: zo ongeveer was het gegaan. Lange tijd had Antonie zich in Amsterdam en omgeving gericht op het geven van allerlei trainingen en cursussen, waarmee hij naar eigen zeggen duizenden mensen de juiste richting op had gekregen. Hoewel hij daar nog lang niet klaar mee was, had een innerlijke kracht hem ertoe gedreven zijn droom te realiseren. Daarvoor had hij keihard gewerkt,

met het resort op Samos als uitkomst. Een resort waar hij vooral van alles wilde laten samenkomen, mensen op een nuchtere manier hogere inzichten wilde verschaffen – Emily was benieuwd hoe dat in z'n werk zou gaan, want de healings en behandelingen kwamen op haar niet heel nuchter over – en waar hij door wilde gaan met het bewegen van mensen om verder te komen in hun leven. Verder, en dieper.

Het was allemaal iets te hoogdravend naar Emily's smaak, maar goed, een persbericht was doorgaans ook niet de plek om subtiel en bescheiden te zijn. En haar nieuwsgierigheid was gewekt. Bovendien wist ze dat de lezers van *Shine* benieuwd waren naar spirituele onderwerpen, vooral waar het nieuwe dingen betrof. Als het artikel maar eerlijk en objectief was geschreven en niet een promopraatje voor allerlei workshops vormde.

Ergens was Emily zelf ook wel benieuwd naar de man die met een diepe blik in de lens van de camera staarde op de foto die bij het persbericht stond. Van het geven van spirituele cursussen naar het opzetten en runnen van een resort in het buitenland, was een hele stap. En geen makkelijke stap, zeker nu door corona de reisindustrie zo goed als stil was komen te liggen. Het resort zou eigenlijk al in mei opengaan, maar de opening was uitgesteld tot augustus. Dat moest een behoorlijke tegenslag zijn geweest.

Ze keek op haar horloge. De afgesproken verzameltijd bij de gate naderde en Emily begon in die richting te lopen. Eenmaal daar voegde ze zich bij het groepje en beantwoordde nog snel wat mails op haar telefoon. Ze vond

bijna alles leuk aan haar baan als hoofdredacteur, maar de constante stroom e-mails hoorde daar niet bij.

Dat was dan ook het enige, bedacht ze, terwijl ze een bericht van de salesmanager beantwoordde. Verder kon ze soms nog steeds niet geloven dat ze een jaar geleden deze baan gewoon in de schoot geworpen had gekregen. Ze werkte als redacteur en had zichzelf in de kijker gespeeld met de opzet van een nieuwe website en een aantal specials voor adverteerders. Toen Annelies, de vorige hoofdredacteur van *Shine*, vertrok, had Wouter Emily gevraagd te solliciteren. Omdat ze een zeer goede kans maakte, had hij erbij gezegd. De sollicitatieprocedure had toen weinig meer voorgesteld.

Ze keek naar Floor, die een paar stoelen verderop zat en onafgebroken naar haar telefoon staaarde. Ze had haar mondkapje weer opgezet, een modieus geval met een soort rood-paarse aquarel erop. Toen Emily begon in haar nieuwe functie, was Floor nog altijd een van de redacteurs van *Shine* geweest, maar al snel had Emily gemerkt dat dat geen houdbare situatie was. Floor had zichzelf gezien als de gedoodverfde opvolger van Annelies en ze was woevend geweest toen Wouter niet haar, maar Emily had gevraagd.

Eerst had Emily niet in de gaten gehad hoe diep die woede bij Floor zat. Ze ging ervan uit dat het hele team zin had om *Shine* nog mooier en beter te maken en om die motivatie nog eens extra te onderstrepen, had ze in haar eerste maand al een borrel bij een strandtent georganiseerd. Die was vooral bedoeld geweest om haar plannen uit de doe-

ken te doen en het teamgevoel te versterken. Floor was die dag niet komen opdagen en toen Emily haar belde om te vragen waar ze bleef, had ze gezegd dat ze ziek was. Emily had haar geloofd en haar beterschap gewenst.

Maar in de weken daarna was gebleken dat Floor zoveel wrok koesterde, dat haar gedrag onhoudbaar was geworden. Bij elke redactievergadering had Floor al Emily's ideeën afgedaan als oninteressant, cliché en geestdodend. Ook zonder dat haar mening werd gevraagd. Ze probeerde anderen tegen Emily op te zetten, wat gelukkig niet was gelukt. Een aantal keer was Emily het gesprek aangegaan, maar telkens had Floor schouderophalend als een puber gezegd dat ze toch zeker wel haar mening mocht geven. Emily was naar Wouter en HR gegaan om te vragen of Floors gedrag reden kon zijn voor ontslag, maar gelukkig was het zover niet gekomen. Drie maanden na Emily's start als hoofdredacteur had Floor aangekondigd dat ze een nieuwe baan had. Nog dezelfde middag was ze vertrokken.

Ze had blijkbaar de eerste de beste baan die ze kon krijgen aangenomen en dat was die van contentredacteur bij een website over tuinieren. Een opmerkelijke keuze voor iemand die zelf driehoog woonde met alleen een balkon, en het dienstverband was dan ook geen lang leven beschoren. Daarna was ze als freelancer verdergegaan. Emily gunde haar heus het beste, maar had uiteraard geen seconde overwogen haar in te huren.

De plek van Floor op de redactie was ingenomen door Cynthia, en zij was een lot uit de loterij gebleken. Hun

samenwerking was niet alleen goed, ze gingen inmiddels als vriendinnen met elkaar om. Een vriendschap die Emily in het begin had afgehouden en waar ze nog steeds niet mee te koop liep, omdat ze natuurlijk ook Cynthia's leidinggevende was. Maar allebei waren ze prima in staat om werk en privé te scheiden.

Er werd omgeroepen dat het boarden begon en Emily stopte haar telefoon in haar tas. Het was niet druk op de vlucht en verrassend snel kon ze doorlopen naar het vliegtuig. Ze nam plaats naast een vrouw van haar eigen leeftijd met een mokkakleurige huid en zwart haar dat in jaloersmakende krullen op haar rug danste. Ze had zich als laatste bij de groep gevoegd, zich uitputtend in excuses dat ze aan de late kant was. Emily had nog niet de kans gehad om kennis te maken.

'Zara, was het toch?'

'Ja, klopt. Met een z.'

'Zo gek,' zei Emily half grinnikend, 'maar ik heb het gevoel alsof ik je al jaren ken.'

'Echt?' Zara keek opzij, iets van blijde verrassing in haar blik. 'Wat grappig dat je dat zegt, ik heb hetzelfde met jou. Oude zielen, misschien.'

Emily bleef glimlachen en probeerde het gênante moment voorbij te laten gaan. Haar opmerking was een flauw grapje geweest met betrekking tot de bekende winkelketen. Gezien de insteek van deze persreis had ze kunnen verwachten dat haar woorden serieus genomen zouden worden.

Er liep een stewardess voorbij, die Zara vroeg haar stoel

helemaal rechtop te zetten en haar gordel vast te maken. Tegen de tijd dat de vrouw doorliep, was het onderwerp gelukkig vanzelf verdwenen.

‘Je bent blogger, toch?’ vroeg Emily. Dat had ze op de namenlijst al gezien.

‘Ja, klopt, ik heb mijn eigen site’, zei de vrouw dan ook. ‘Zarawordtzen.nl. Daar blog ik over allerlei spirituele onderwerpen. Ik probeer zelf dingen uit, maar ik schrijf ook interviews en recensies over spirituele boeken waar ik wel of niet iets aan heb gehad.’

‘Leuk’, zei Emily. Voorafgaand aan de reis had ze zich voorbereid door de media waar haar medereizigers voor werkten, allemaal op te zoeken. Op Zara’s site had ze her en der stukjes gelezen en ze was gegrepen door de vrolijke, nuchtere schrijfstijl.

‘Wat leuk dat je dat zegt’, zei Zara, toen Emily dat hardop uitsprak. ‘Dat is precies mijn doel: geen zware, onbegrijpelijke artikelen over veel te diepgravende onzin. En ik heb zeker niet de waarheid in pacht.’

‘Wie wel?’ zei Emily.

Zara glimlachte en haalde haar schouders op. ‘In de wereld van de spirituele cursussen wemelt het van de mensen die beweren dat ze dat wel hebben.’ Ze keek Emily aan. ‘En jij? Waar werk jij voor?’

‘*Shine.*’

‘Wauw’, zei Zara. ‘Wat doe je daar?’

‘Ik ben hoofdredacteur.’ Emily glimlachte wat gegeneerd toen ze de bewondering in Zara’s ogen zag. ‘Dat klinkt interessanter dan het is, hoor’, voegde ze er snel aan toe.

‘We hebben niet zo’n grote redactie en in de praktijk maken we het blad echt met z’n allen.’

Ze wist niet waarom ze dat deed, haar eigen werk naar beneden halen. Ze had altijd moeite met bewonderende blikken die volgden als ze haar functie noemde. In tegenstelling tot collega’s die op Instagram niet anders deden dan elke vergadering, elke presentatie en elke perslunch opkloppen tot het punt dat ze zelf wel sterren leken. Dat had ze sowieso nooit begrepen.

‘Ik vind het knap hoe jullie elke keer weer verrassend weten te zijn’, zei Zara. ‘Volgens mij is het in deze tijd niet makkelijk om een tijdschrift te runnen, zeker financieel.’

‘Dat klopt’, zei Emily. ‘Dalende grafieken zijn in de branche al heel normaal. Al moet ik zeggen dat wij voorsnog gespaard blijven, wat ook door de website komt.’

‘En de adverteerders?’ Zara keek verontschuldigend. ‘Sorry voor mijn vragen. Ik werkte vroeger op de marketingafdeling van een uitgeverij, voor ik besloot dat ik liever wilde schrijven. Maar ik ben nog altijd nieuwsgierig naar hoe bladen in leven worden gehouden.’

Emily grinnikte. ‘Dat is niet altijd makkelijk, maar gelukkig hebben wij de luxe van grote en zeer trouwe adverteerders. Daar doen we ook veel moeite voor en het betaalt zich uit in een aantal grote deals met klanten die precies bij ons passen.’ Ze voelde hoe het vliegtuig zich in beweging zette. De purser riep iets om door de speaker. ‘Maar volgens mij heb jij ook niet te klagen’, zei ze tegen Zara.

De vrouw schudde haar hoofd. ‘De eerste twee jaar was het wel lastig, toen kon ik mijn blog alleen maar naast

mijn werk runnen. Maar sinds een jaar verdien ik er genoeg mee om van te leven.' Ze keek even nadenkend voor zich uit. 'Ik heb de gaafste banen gehad, maar de vrijheid om alleen maar te doen wat je leuk vindt, is onbetaalbaar.'

'Dat kan ik me voorstellen', zei Emily. 'En dan ook nog leuke persreizen maken.'

Zara had het programma van de reis op haar schoot liggen en hield het glimlachend omhoog. 'Dit is wel echt een leuk reisje', zei ze. 'Dat maak je niet vaak mee. Zeven dagen helemaal verzorgd in een spiksplinternieuw resort, ik kon het bijna niet geloven toen ik de uitnodiging las.'

Emily knikte en haalde het programma van de reis uit haar tas. Het was iets meer dan drie uur vliegen naar Samos en daarna zouden ze in twintig minuten bij het resort in de buurt van het plaatsje Pythagorion zijn. Emily vond het leuk om terug te gaan naar Samos. Ze kende het eiland al, toen ze jonger was had ze een tijdje gedatet met een jongen die ervandaan kwam. Nikolai. Hij had destijds in Amsterdam in een café gewerkt, maar was uiteindelijk teruggegaan naar het eiland waar hij geboren was. Emily had hem daar nog een keer opgezocht, maar de verliefdheid die ze in Amsterdam hadden gehad, was tegen die tijd bij beiden al verdwenen. In de maanden daarna hadden ze nog wat berichten uitgewisseld in een halfslachtige poging een vriendschap in stand te houden. Ze had al een hele tijd niet meer aan hem gedacht, maar voorafgaand aan deze persreis had ze hem natuurlijk opgezocht op Facebook. Hij had tegenwoordig een vriendin met wie hij een bar runde. Een populaire plek bij toeristen, vooral

surfers en duikers, als ze Tripadvisor mocht geloven. Even had ze op het punt gestaan om hem een berichtje te sturen, maar ze had het niet gedaan. Als er tijd voor was en als ze er zin in had, kon ze gewoon bij de bar langsgaan. Ze vroeg zich af of hij haar zou herkennen.

Ze stopte een stukje kauwgom in haar mond toen de motoren begonnen te loeien. Snel deed ze haar mondkapje weer op z'n plek. Het volgende moment werd ze in haar stoel gedrukt toen het vliegtuig vaart maakte op de startbaan. Vrij snel gingen ze de lucht in en voelde ze de gebruikelijke lichtheid in haar hoofd en de druk op haar oren. Amsterdam strekte zich grijs onder haar uit. Ze sloot haar ogen en dacht aan de blauwe zee en de heerlijke dagen die op haar wachtten.